

[Edel Saunte.]

vi måske skal strække det en kort tid, vil jeg sige, at det har jeg ikke så meget imod, bare vi får ganske faste, klare linjer for, hvornår vi får de skoler, og hvornår vi kan bestille varerne til dem.

Holger Hansen: Dette lovforslag må ses som en fortsættelse af de bestræbelser, der i de senere år er udfoldet for at råde bod på manglerne på et af de områder, hvor vi i den nyere tid ikke har fået gjort vor skyldighed.

Venstre ser med den største velvilje på den indsats, der her skal gøres. For få dage siden behandlede det høje ting spørgsmålet om en udbygning af institutioner ved forsorgscentrene i Sønderjylland, i dag behandles spørgsmålet om opførelse af skoler under statens åndssvageforsorg.

Skoler under åndssvageforsorgen er, som den ærede foregående ordfører sagde det, ikke noget nyt. Det er over 100 år siden, den første skole af den art blev oprettet, men i modsætning til de skolehjem, der indtil 1944 var de eneste skoler for åndssvage, er de skoler, denne lov omfatter, dagskoler i den forstand, at børnene kan blive hjemme og i øvrigt blive i deres miljø og altså undgå den omvæltning, det er at skulle forlade et hjem beskyttede tilværelse. Dette betyder ikke, så vidt jeg har opfattet det, at man nu skal gå bort fra skolehjemmene; der vil sikkert altid være et behov for disse, af sociale eller af andre grunde.

I 1944 oprettedes den første eksterntatskole. I bemærkningerne til lovforslaget siges, at vi nu har omkring 35, men at disse drives i ikke tidssvarende lokaler. Dertil kommer, at loven om forsorgen for åndssvage og andre særlig svagt begavede af 5. juni 1959 fastslår, at åndssvage og andre særlig svagt begavede børn og unge er undergivet oplærings- og undervisningspligt helt op til det 21. år. Dette forhold er baggrunden for lovforslaget, der, skønt kun på få linjer, må siges at være ret be-

tydningsfuldt, idet der foreslås stillet 75 mill. kr. til rådighed for bestyrelsen for statens åndssvageforsorg.

Grunnen til ønsket om denne ret store beløbsramme er, som det fremgår af bemærkningerne, at man inden for forsorgen har planer om at opføre disse skoler som montagebyggeri og derfor ønsker at kunne disponere på længere sigt. Der findes i det materiale, der følger lovforslaget, udførlige beskrivelser over det påtænkte byggeri; det er dog overordentlig svært på basis af disse oplysninger at skønne over økonomien i dette projekt, men vi kan vel i udvalget få en nøjere gennemgang både af byggeriets form, den takt, arbejdet skal gennemføres i, og spørgsmålet om det hensigtsmæssige i straks på ét bræt at slå så store brød op, før man gennem erfaringer har høstet den nødvendige viden, som vil kunne forsvare, at der sættes så store beløb på kant.

Venstre ser med velvilje på tanken om montagebyggeri, men det er naturligt, at vi i udvalget går de eventuelle fordele og ulemper nøjere igennem.

Gennem de senere år er der sket en stor udvikling inden for folkeskolens specialundervisning. Udbygningen af specialundervisningen er ikke tilendebragt, og vi må ved tilrettelæggelsen af hele denne skoleudvikling passe på, at vi ikke får overlapninger. Vi må ikke, hvis jeg må sige det på den måde, gå folkeskolens specialundervisning i bedene. Jeg vil gerne med den højtærede formands tilladelse citere nogle ord fra betænkningen om folkeskolens specialundervisning, afgivet af det af undervisningsministeriet den 25. august 1955 nedsatte udvalg. På side 14 siger udvalget:

„Der er i udvalget enighed om, at folkeskolens specialundervisning bør udbygges på en sådan måde, at alle børn, hvis undervisning ikke kræver et miljøskifte eller en sådan kombination af undervisning og speciel behandling af lægelig og anden art, som kun kan gives inden for forsorgens institutioner, kan forblive i folkeskolen.“